1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşenbe günleri çıkarılır
Yıl 10 17 Eylûl 1942 - Sayı 8

— Lütfen sayfayı çeviriniz —

Yazan: Wells

Çeviren: Vahdet Gültekin

— Geçen sayıdan devam —

Mary, bir arabalı satıcıdan sebzevat alıyordu. O, malın iyisini seçmiye uğraşırken Richard, mesleğinin adamı sıfatı ile, sebzevatçının arabasını gözden geçirmiye koyuldu. Sonra, adama dönerek sordu:

— Bu, eski bir Morris otomobili değil mi?

Satıcı, gözlerinde hem alay, hem bir acıma hissi ile, içini çekti:

— Evet, dedi. Vaktile gezinti otomobili olarak kullandığımız bir Morris arabası... O günler şimdi maziye karıştı, maziye... Hem de bir daha gelmemek üzere... Hey gidi otomobil hey! Ben o zamanlar daha çocuktum, yaz günleri bütün aile bunun içine dolar, gezmelere giderdik... Şimdiki haline bakın: Önüne bir at koştum, içine sebze doldurdum, sürüp duruyorum...

Bu sırada trampet ve flüt sesleri işitildi. Pazar yerindeki herkes ve bu arada, Gordon'la Mary de başlarını çevirip sesin geldiği tarafa baktılar:

Rudolf geliyordu.

Üniformalı, yarı askerî kıyafetli maiyeti arasında Rudolf, ayni biçimde bir elbise üzerine taktığı bir kılıç, bir meç ve Bu, orta boylu, tıknaz bir adamdı. yüşünde eski zaman külhanbeylerine ziyen bir hal vardı.

Rudolf yaklaştıkça ahali açıldı ve labalık dağıldı. Ahalinin, ondan çek görülüyordu. Yalnız Richardla oldukları yerde kalmışlar ve Rudolf'a ru dönerek onun yaklaşmasını bek lerdi. Gordon Rudolfla ahbaplığı belliydi. Ona başile hafif bir selâm di. Rudolf onun yanına gelerek:

— Ne haber, Gordon? diye sord

— Pek ümit verici bir haber efendim.

Bu söz ötekini pek memnun et ti. Kaşlarını çatarak:

— Ne yapacaksın, yapacaksın, tayyareleri yetiştireceksin.

— Elimden geleni yapacağım. benzin olmayınca bütün yaptıkların işe yarar ki! Tayyareleri ne ile u ğız?

Rudolf başını sallıyarak:

— Ben size benzin bulurum, d rasını bana bırak. Sen motörlerle mana bak...

— Uğraşmasına uğraşıyoruz. F

— Biliyorum, elinde lâzım olan ler yok. Fakat biraz idare etm oluruna bağlamak ister. İlle lâzı maddeyi arama, başka bir madde tifadenin yolunu ara. Birinin p ötekine ekle. Sonra...

Rudolf durdu, gözlerini daha fa rak ve Gordon'un alâkasını üzeri miye çalışarak devam etti:

— Sonra, eline para geçirmiye Paraya ihtiyacımız var. Parasız olmaz, bunu aklından çıkarma. ğın paranın beşini, onunu bana

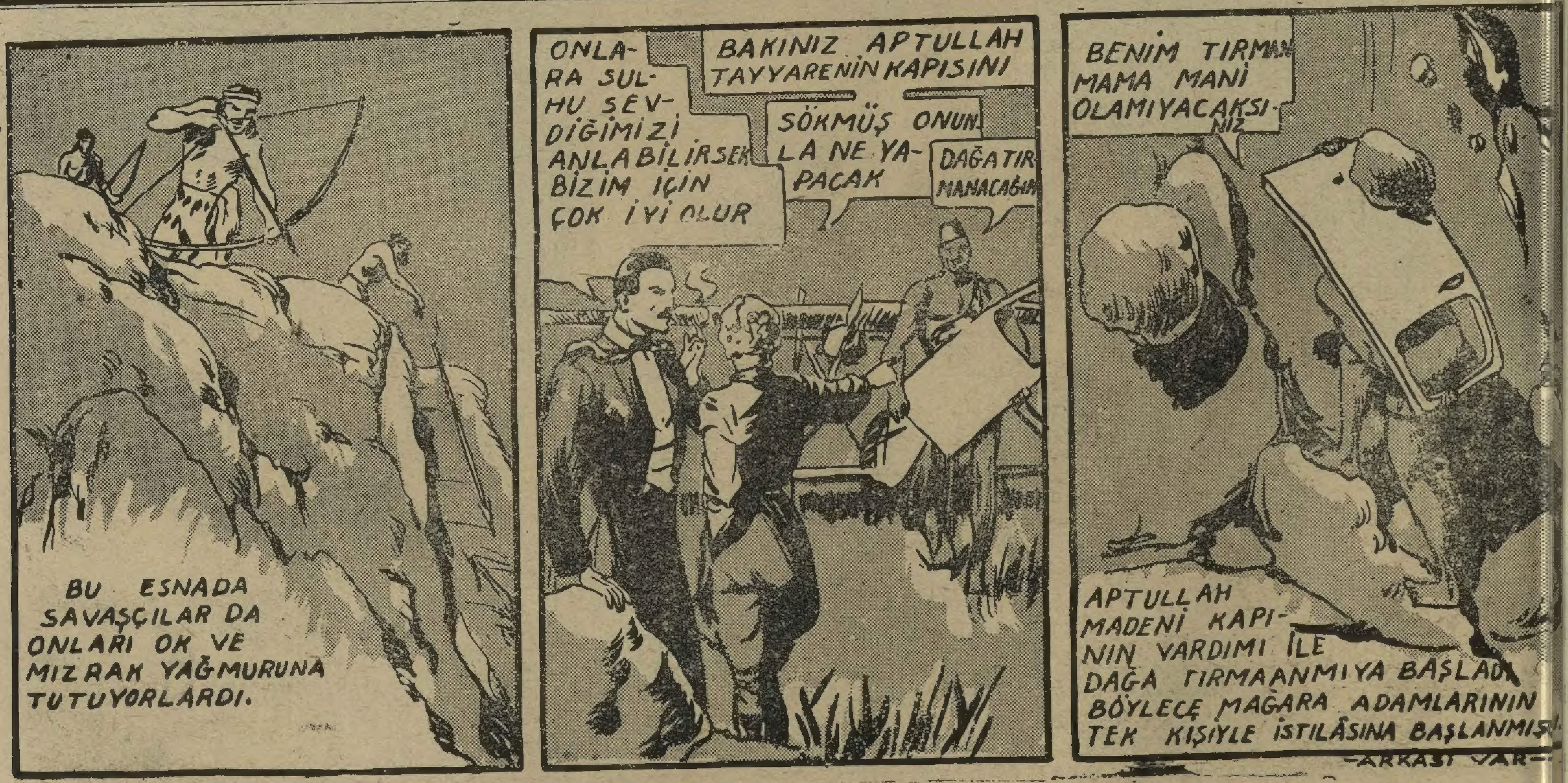

üst tarafı sana kalır. Seni de düşünmme lâzım. Fakat her şeyden evvel, şu mücadeleyi sona erdirmeliyiz, hem de iyi bir sona...

Rudolf'un gözleri bu sırada Mary'nin üzerine çevrilmişti:

— Karın mı, Gordon? diye sordu, sonra Mary'ye dönerek:

— Merhaba, bayan, dedi. Konuştuklarınızı işittiniz ya? Bu hususta sizin de kocanız üzerinde tesirde bulunmanızı isterim. Hükûmetimizin, giriştiği işte kocanıza ihtiyacı var...

Mary, Rudolf'un beklediği kadar bir hararet göstermiyerek soğuk bir halle:

— Kocamın, elinden geleni yapacağına eminim, dedi.

— Elinden geleni değil... Bu kadarla iş bitmez. Olmıyacak şeyleri yapmak, mucizeler yaratmak lâzım! Hükûmetimiz, giriştiği mücadelede mucizeler gösterilmesini istiyor...

Mary gözlerini, şaşırmış gibi açarak, Rudolf'a baktı:

— Kocamın, kendisinden mucizeler beklenilebilecek birisi olduğunu pek zannetmiyorum, dedi.

Rudolf cüretkâr bir tebessümle:

— Siz isterseniz mucizeler yaratabilirsiniz, bayan, dedi. Eğer isterseniz!

Bu sırada arkalarından gelen bir kadın sesi üzerine başlarını çevirdiler:

— Rudolf!

Seslenen Roxana idi. Yapmacı kadın. arkasında üç kadın hizmetçisi ve daha geride Wadsky, sallana sallana geliyordu. Rudolf'un önüne gelip gülümsedikten sonra birdenbire kaşlarını çattı ve arkasına dönüp Wadsky'yi göstererek:

— Yine dolap çevirmiye başladılar, dedi. Wadsky benden mal saklıyor. Bu hususta sizden izin aldı mı acaba?

Rudolf, bu kadının kendisine ismi ile ve teklifsiz hitap etmesine biraz canı sıkılmış gibi bir hal aldı. Fakat bunu belli ederse kadını darıltacağını da düşünüyor gibiydi. Roxana'nin şikâyet ettiği Wadsky'ye dönerek sert sert baktı. Sonra başını başka tarafa çevirerek:

— Wadsky yine düzenbazlıklarına başladıysa hesabını verir, dedi.

Roxana, Rudolf'un bu cevabından memnu nolmuş, muzaffer bir halle öteki kadına doğru dönerek başını sallamıştı.

Rudolf, yürümesine devam ederek söyleniyordu:

— Bizden mal saklıyanlar yalnız Wadsky değil ki! Baş makinistimizden ne umarsınız? Düşmanımız olan «Yeni millet» e karşı açtığımız savaşı ancak tayyare ile bitirebiliriz. Halbuki makinist başı hazretleri bu tayyareleri bir türlü tamamlayıp ortaya çıkarmıyor, daha doğrusu benim elime vermek istemiyor...

— Daha var —

UÇAĞIN Kurbanları

Anlattığımız olay, bugünkü savaş hikâyesidir. Havada tayyare filoları, kırlangıç katarları halindeydi.

Bilmem kaçıncı defa olarak, iki genç subay, düşman topraklarına bu uçaklarile akına gidiyorlardı!

Bilmem kaçıncı yerden havaya fırlatılan ateşlerin yakıcı, boğucu dumanları arasında kalmışlar, talihin bir yardımile bundan çıkabilmişler, kurtulmuşlardı.

Yine bilmem kaçıncı defa, tıpkı kartallar gibi, havada karşılarına çıkan düşman uçaklarının keskin makineli tüfek ateşine tutulmuşlar, gayretle ve cesaretle kullandıkları bu silâhları ile bu belâyı da atlatmağı başarmışlardı.

Şimdi yine uçaklar, gideceklerdi!

Genç uçakçı, sefer için uçağı hazırlatırken, veda için yanına gelen, ağlarken gözlerinden kan yaşları döken karısı ile görüşüyor, kucağında tuttuğu üç yaşındaki yavrusunu okşuyordu.

— Ağlama karıcığım, diyordu. Kaç defa böyle ağladın! Ve yine beni karşında gördün! Güzel gözlerine yazık değil mi? Evet savaş bir tehlikedir, fakat bu tehlike savaşmasını bilmiyenler içindir. Halbuki biz şimdi o kadar usta olduk ki...

Yanı başında duran arkadaşı subaya döndü:

— Öyle değil mi?

Uçağın makinisti genç subay hemen tasdik etti:

— Emin olunuz madam, biz tehlikeleri atlatmasını biliriz!.

Bütün bu sözler ağlayan kadını teskin etmeğe yardım edemiyordu. Yaşlı gözlerini sevgili kocasına dikmiş bakıyor:

— Beni düşünmesen bile çocuğunu düşün! Olur olmaz tehlikelere atılmayacağına söz ver! diyordu.

Subay bu gibi zamanlarda, verilmesi lâzım gelen bol bol vâdlerde bulundu.

— Çok değil, dedi. Yarın yine öğle yemeğini beraber yeriz. O zaman gece geçirdiğimiz maceraları sana anlatır, seni eğlendiririm!

Bu sırada, genç kadını daha ziyade titreten bir emir duyuldu:

— Subaylar uçaklara!..

Sarıldığı kocasının boynundan bir türlü ayrılmak istemiyor, durmadan öpüyordu. Nihayet subay, zorlukla yakasını kurtarabilmiş, çocuğunu, karısını son defa öpmüş, emre itaatle, kalkmak için uçağın içine atlamıştı.

İşlemeğe başlayan pervane, toprak üzerinde tekerlekleri yuvarlıyarak giderken Bayılmak üzere bulunan, düşmemek için bir direğe dayanmış olan karısına elile selâmlar gönderiyor, üç yaşındaki yavrusunun küçücük elile verdiği selâmları görüyordu. Bu da çok sürmemiş, biraz sonra kaybolmuştu.

Şimdi engin denizin üzerinde uçuyorlar, biribirlerile konuşuyorlardı:

— Bana bir hal olursa koynumda sakladığım vasiyetimi karıma vermeyi unutma...

Öteki cevap veriyordu:

— İçimizden hangisi kurtulursa, vasiyeti o götürsün!...

Birdenbire ileride yürüyen uçakların makineli tüfeklerinden ateşler çıktığı görüldü. Karısını baygın bir halde, göz yaşları içinde bırakan subay, hemen kendi makinelisini aldı.

— Düşman avcıları geliyor!..

Dedi.

Biraz sonra düşmanın kendilerini karşılayan avcı uçakları, onların da karşılarına geçmekte gecikmediler.

Gök yüzünün sakınacak ve kaçınacak noktası bulunmıyan savaşı bütün şiddetile başladı. Atılan ışık tabancaları, karanlık gök yüzünü gündüz gibi aydınlatıyor, taklak atarak kimi üste çıkan, kimi altta kalan uçaklar, durmadan makineli tüfekleri işletiyorlardı. Cehennemin bütün alevleri gök yüzünü sarmış gibiydi. Yıkmak, öldürmek, düşürmek!. İşte düşündükleri yalnız bu idi.

Makineliyi kullanan subay birdenbire bağırdı:

— Vuruldum!

Arkadaşı dönüp kendisine baktığı zaman, ışık tabancalarının aydınlığı altında göğsünün kanlar içinde olduğunu gördü. Zorlukla tutabiliyor, zorlukla durabiliyo du. Güçlükle koynundan çıkarabildi kanlı bir zarfı uzattı:

— Al ver.. karıma, çocuğuma ha retli...

Daha fazla söyliyemedi, arkadaşı uza tığı zarfı alırken, o da oturduğu yerd yere yıkıldı. Zavallı subay, karısına ya yacağı hakkında verdiği vâdlere rağm şimdi ölmüş bulunuyordu. Daha iki sa evvel, ertesi günü öğle yemeğine gele ğini bile söylemişti.

Arkadaşı zarfı aldı. Cebine koydu. çağı geriye çevirip gitmek istiyordu Çünkü artık makinelisini ateş edec düşmanın ateşine karşılık verecek ar daşı yoktu.

Fakat bu sırada hain bir kurşun on da göğsünü bulmakta gecikmedi. Şimdi arkadaşının ve kendisinin vasiyet m tuplarını kime verecekti? Daima uça sakladığı bir şişeyi aldı. Tıpasını çıka Vasiyet mektuplarını büktü. Şişenin iç koyduktan sonra ağzını tekrar kap Üstünde bulunduğu denize attı.

— Dalgalar! Onları götürsün!

Dedi. Bu da onun son sözü oldu. daha açmamak üzere o da gözlerini padı. Sahipsiz kalan uçak bir müd havada bocaladı, vatanın iki kurban y rusu içinde olduğu halde denize düştü.

***

Dalgalar vasiyet mektuplarını taşı şişeyi kenara attılar. Alıp okudukları man kime ait olduğunu öğrendiler. Sa lerine gönderdiler.

Şimdi her gün denizin kenarına si lar giyinmiş, genç bir kadın, yine siya giyinmiş dört yaşındaki oğlu ile g denize çiçekler atar.. Bu, pek ziyade diği kocasının, mezarı diye tanıdığı e denize her gün yapmağı âdet edindiği duadır!. İşte bu kadın kocasının «Ölm ceğim» diye verdiği vâdi işiten kadın

Ve böyle birçok kadınlar bugün he taraf milletlerinde gelmiyecek sevgilil beklemektedirler.

DÜNYANIN DÖRT BUCAĞINDAN

BORATLAR

Rusyanın Asyadaki topraklarında bu-
an ve şimdi Sovyetlerde ayrı ayrı birer
nhuriyet diye gösterilen birçok halklar
ran soyundan daha doğrusu Türk -
gol ırkındandırlar. Bunlar büyük sa-
la birçok kabilelere ayrılmış olup Sibir-
da, Ural dağlarında, şark kıyılarında
rurlar. Bunlardan en ziyade cedleri-
ı eski göreneklerine sadık kalmış olan
bile Uradlar, yahut Buratlardır. Bun-
rın ilk oturduğu yer Gobi çölüdür. Bu
niş çorak yer, şimalin hakikî bir sah-
sıdır ki kışın müthiş kar fırtmaları, ya-
n da yakıcı kum fırtınaları bu geniş
hrayı altüst eder. Yazın sıcak sıfırdan
karı kırka çıkar. Kışın da soğuk sıfır-
n aşağı 35 e düşer.

Hayatın tabiata karşı daimî bir surette
oğuştuğu bu yerde meşhur savaşçı iki
alk yetişmiştir. Bunlar Hünlerle Mogol-
rdır ki Avrupayı akınlarile altüst etmiş-
rdir.

Buratlar, bunlardan silâhlı bir kabile-
r. Fakat bugün eski silâhlarla zafer ka-
nmak imkânı kalmamıştır. Ve bu zafer
nleri geçmiştir. Şimdi bu yerde doğan
ratlar, çiftçilikle, avla, hayvan yetiştir-
ekle uğraşmağa başlamışlardır. Gayet
binici ve iyi ok atıcı oldukları için
ları, kurtları, geyikleri, vahşi atları çok
aylıkla avlarlar.

Tam Mogol tipinde insandırlar. Renkle-
sarıdır. Burunları yassıdır. Elmacık ke-
kleri çıkıktır. Ya Çinliler gibi uzun el-
bise giyinirler, yahut da Ruslar gibi giyi-
nirler. Başlarına da kürkten ağır bir
şapka geçirirler.

Dinleri, ilk zamanlarda pek iptidaî idi. Beş şeye taparlardı. Toprağa, ormanlara, madene, ateşe, suya... En ziyade önemli bildikleri demirdi. Bu sebepten tarihî kahramanlarından bir çoklarının isimleri Timurdur. Tangri yani gök, şimşekler ve bulutlar bunun işi idi. Devlere, tanrılara hayvanları kurban ederlerdi. Beyaz at en mukaddes kurbanlık hayvanlarıydı. Bunu ancak büyük bayramlarda, ilkbahar ve sonbahar bayramlarında kurban ederlerdi.

Bu tapınmalar bugün de olduğu gibi, bir tapınakta değil, fakat açık havalı meydanlarda yapılırdı. Kurban, ayaklarından bağlanır, parça parça edilirdi. Bu kurbanın en iyi parçaları tabiî onu paralayanlarındı. Kurban edilen atın ruhunun tanrıya çıktığını ve orada ne için kurban edildiğini ona anlattığı sanılırdı.

En eski Mogol kabilelerinde olduğu gibi, Buratlarda da kadın büyük bir rol oynar. Yurtları yani evleri olan çadırda çok saygıya sahiptir. Hattâ oymak başkanlarının kadınları veya anaları, reisle beraber, tam bir reis gibi kabileyi idare ederler.

Bugün Buratlar bütün bu eski âdetlerini muhafaza etmekle beraber, medenî garp âdatlarını da benimsemişlerdir. Gazeteleri vardır. Kendilerini daha medenî bir hale sokabilmek için siyasî toplanmalar yaparlar.

Piramidler ve Mısır

Son dünya harbinde Mısır da önemli bir mevkide bulunmaktadır. Harp ateşi Mısırın hudutlarına kadar gelmiştir. Nerede ise Piramitler tayyare bombasına uğrayacaktır.

Mısır piramitleri dünyanın en büyük sanat eserleri olup herkesi şaşırtan şeylerdir.

Bunlardan üç en büyüğü, eski zamanlarda Firavunlardan Kheops, Kheopheon ve Miskerinos tarafından mezar olarak yaptırılmışlardı.

Öyle zannediyorlardı ki böyle işlenmiş zengin büyük mezarlar içinde yatmakla dünya sonuna kadar sükûn kazanacaklardır. Fakat şimdiki zamanda olduğu gibi eski çağlarda da birçok fena adamlar vardı. Ölen Firavunlar hazinelerini bu gizli odalarda, kendi mumyaları yanında sakladıkları halde bu adamlar yine girerler, açarlar ve çalarlardı. Hattâ bunlardan birçokları, birdenbire bu havasız ölü odasına girer girmez de ölürlerdi.

Fakat taşlardan yapılmış olan bu mezarlar, uzun seneler geçtiiğ halde, yine o eski medeniyetin, eski imparatorluğu değiştirmeden gözümüzün önüne koymaktadırlar.

Uzaktan fotoğrafı alınmış olan bu piramitler bunların pek düzgün ve pek hizalı bir şekilde yapılmış olduklarını göstermektedirler. Fakat yakından görülünce bunların intizamsız, birbiri üstüne yıkılan taşlarla yapılmış oldukları zannedilir.

Bunlardan en büyüğü 144 metre yüksekliğinde olup beş hektar arazi üzerine kurulmuştur. Nil nehri kenarlarına bunları inşa etmek için getirilen materiyet 2,560,000 metredir.

İyi hesap edenlerin düşünüşlerine göre, büyük piramit, içine Romanın meşhur Sen - Pier kilisesini kubbesile, arazisi ile alırmış.

Piramitleri örten taşların bir çoğu hemen hemen bir adam büyüklüğündedir. Bu dev merdivenlerini atlamak için Bedeviler yardım ederler. Bu Bedevilerin bir çoğu bu yüzden geçinirler.

Mısırlılar bunlara «çadır insanları» ismini verirler. Bu Bedeviler çadırda yaşarlar ve şeyhlerinin gösterişlerine göre sahrada yer değiştirirler. Bu yürüşlerde koyun ve deve sürüleri, önlerine gider. Akşam olunca da kavala benzer, veyahut da saz gibi bir şeyler çalarak cedlerinin kahramanlık şarkılarını okurlar.

Artık şimdi eskisi gibi savaşlar yapıp yağmalar elde edemedikleri ve eşkiyalık da yapamadıkları için seyyahlara kilavuzluk etmekle geçinirler. Bundan başka eski Mısır antikalarını da yapmakta çok usta olan bu adamlar bu sahte antikaları da oradan geçen ingiliz ve Amerikalı seyyahlara pahalı pahalı satarak onları aldatırlar.

DİYANA
GİZLİ POLİS
KOLOS SİTÜDYOLARINDAN BİR BİNA YIKILDIKTAN SONRA GİZLİ POLİS DİYANA ÇAĞIRILMIŞ. TAHKİKAT İÇİN FİGÜRAN OLAN DİYANA KİMYAGER CARALA GEZİYOR.
BEN HAYATI İCAT EDEMEM. AMA ELİMDE
BİR BALONA BENZİYOR.
BU BİR BÖCEK YUMARTASIDIR. AÇILMASI UZUN SÜRER FAKAT BEN HEMEN AÇACAĞIM.
DİYANA MİKROSKOPTA BÖYLE BİR CİSİM GÖRDÜ
O.. O.. YUMURTA ÇATLAMIŞ TÜPTE KÜÇÜK HAYVANCIKLAR VAR.
GÖRÜYORSUNUZ YA UZUN İŞ BİR DAKAKADA OLDU.
İŞTE SİYAH MASKENİN MEKTUBU. BANA DA BIRAKILMIŞ
BUDA BAŞK MI Y MIŞ
BİRKAÇ DAKİKA S POLİS HAFİYESİ ROJER
BAY BAŞKAN; TECRÜBEM MEYDANA ÇIKTI. NE KADAR KUVETLİ OLDUĞUMU ÖĞRENDİNİZ. BUNA RAĞMEN HENUZ PARA VE KÂRLARINIZI YOKSULLAR KURUMUNA VERMEMİŞSİNİZ. ŞİMDİ SİTÜDYOLARIN BAŞ BİNASI YIKILACAK. KARA MASKE
BU MEKTUBUN BÜROYA BIRAKILDIĞINA NE DERSİNİZ. İPUCU..
BİR İP UCU MU? BİRŞEY ANLAMADIM.
EĞER TARİHİNE BAKARSAK BU MEKTUP TAYYARE İLE GELMİŞ OLACAK.
FAKAT UÇAK POSTASI BUNDAN ÇABUK GİDEMEZ
UNUTMAYINKI BİR TAYYARECİ DÜNYA REKORU KIRDI. VE BİR POSTA ÇANTASI GETİRDİ. BUNU KİM VERDİ BULSAK
BUDA BİR FİK
ERTESİ GÜN.
İŞİN SONUCU ŞU.. BİR KEŞİF VARKİ HERŞEYİ YOK EDİYOR
BU ESNADA BİRAZ UZAKTA BİR İZBEDE
BU ADAM BİR GELSE.. BU İŞİ SEVMİYORUM. BİR AN EVEL BİTSE.
BAY CARANI GÖRMEK İSTİYORUM.
BURADA YOK. SOKAKTA LABRATUVARDA BEKLEYİN.
İZBEDE.
HAZIR MISINIZ?
HAZIRIM. BİR SA SİZİ BELİYORUM... SİZDEN BİRŞEY Ö
BU İŞ BENİ SARMIYOR. NEDİR BİZİM TAŞIYACAĞIMIZ ŞEY?
ANLAŞIRIZ FAKAT ŞAHSIMIZ GİZLİ OLSUN.
DİYANA LABRATUVARDA...
ACAİP ŞEY!. BU ADAMI BİRYERDE GÖRMÜŞTÜM!
PEKÂLÂ.. İŞ TAMAM. İŞTE PARANIZ.
NE TUHAF. KOLOS SİTÜDYOSUNUN ÜSTÜNDEN ÇOK ALÇAK UÇUYOR.
BU NE ACABA? SİVRİ UÇLA BİTEN ÇELİK BİR TÜP. KURŞUN GİBİ.
GÜNAYDIN CARAN. NENİZ VAR? YÜZÜNÜZ RÜZGÂRA ÇARPMIŞ GİBİ..
EVE...T.. MOTOSİKLETLE DOLAŞTIM DA..
YARDIMIMA İHTİYACINIZ VAR MI?
EVET. SORUM BİRAZ TUHAF OLACAK.
BİLMEK İSTİYORUM. BİR İCAT VAR MIDIR Kİ BİR BİNA İZ BIRAKMADAN HAVAYA UÇURSUN. FAKAT NİÇİN SARARDIN?
BANA NEYE SORDUNUZ? NE BİLİYORSUNUZ?..
CARANLA GÖRÜŞTÜKTEN SONRA DİYANA EVİNE DÖNDÜ.
BANA NE TUHAF BİR ŞEKİLDE CEVAP VERDİ.
CARANIN LABRATUVAR İÇİNDE..
BU KIZ BİRŞEYLER BİLİYOR! ACABA!..
ERTESİ GÜN DİYANA FİGÜRAN OLARAK SİTÜDYODA ÇALIŞMAĞA GİTTİ
ZAVALLI BAHÇOVAN.. EKİYOR FAKAT YEŞERMİYOR.
YÜZÜ BANA YABANCI DEĞİL.
HA... BULDUM. BU ADAMIN RES Nİ GÖRMÜŞTÜM. CARANIN EVİNDE.
ARKASI VA

PAMUK PRENSES İLE SEVİMLİ PRENS

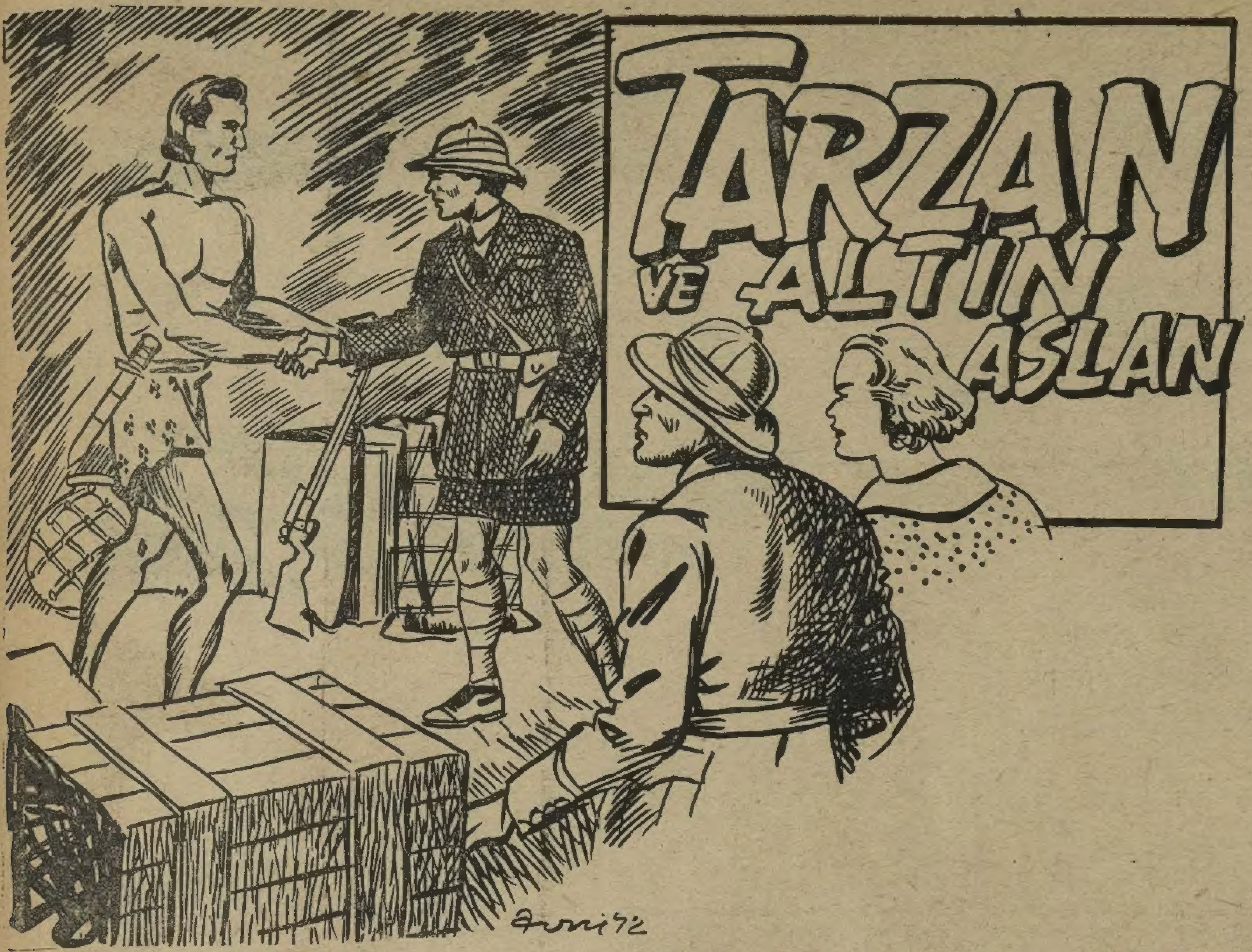

— Geçen sayıdan devam —

Bu hal başrahibi ifrit yapmağa kifayet etti:

— Hayır o buraya girmiyecek. Yüz kadar savaşçı toplayınız. Onları burada bekliyeceğiz. Büyük duvarın altına gelir gelmez hepsini taşlarla öldüreceğiz.

Kaj'a kafa tutan rahip bağırdı:

— Bu işe La ne der. Bundan birçok aylar evvel, onu ve hattâ bir filden Tarzan kurtarmıştı. Ondan sonra bütün şehir namına onunla ittifak akdetti. Biz bu ittifakı bozamayız!

Başrahip kudurmuş gibi kudurdu:

— Sus! Benim önüme kim çıkarsa ölümle karşılaşır.

Küçük maymun Mamu ağacın üzerinde titriyordu. O Tarzanı pek iyi tanırdı. Oranın bütün küçük maymunları Tarzanı bir hami ve bir dost gibi tanırlardı. Aksine olarak Opar halkı da etlerini yemek için onları avlarlardı. Bu yüzden Mamu vahşi ormanlar hâkiminin hayatını kurtarmağa karar verdi.

Kendisini görmiyen başrahibe alay eder gibi burun büktükten sonra hemen daldan aşağı kaydı. Ve gelmekte olan ecnebilere doğru yıldırım hızile koşmağa başladı.

Mamu bu uzun yolu geçtikten sonra, etrafı savaşçılarla çevrilmiş beyaz dev adama yetişti. Bunlar o sırada sağlam, kavi bir merdiven kurmak üzereydiler.

Mamu bu hazırlıktan hiçbir şey anlamadı. Bunu ukala Flora Havkes yapıyor, duvara kurarak çıkmak isitiyordu. Maymun tam Tarzanın üstündeki bir dala kuyruğu ile sarılıp sallandıktan sonra kendi dilinde:

— Opar'a gitme! dedi.

Beyaz dev ve siyah savaşçılar başlarını kaldırıp baktılar. Küçük maymun sözüne devam ediyordu:

— Ben Mamuyum, Opar'a gitme! Kaj ile adamları seni büyük duvarın üzerinde taşla öldürmek için bekliyorlar.

Siyahlar bu gürültüyü yapanın küçük bir maymun olduğunu gördükten sonra kafalarını çevirmişler, tekrar kendi işlerile uğraşmağa başlamışlardı. Beyaz dev adam da omuzlarını kaldırıp işçilerini gözetlemeğe koyuuldu.

Zenciler hareketi Mamuyu alâkadar etmedi. O, onların maymun dilinden anlamıyacaklarını pek iyi biliyordu. Fakat Tarzanın ehemmiyet vermemesini anlayamadı. Yeniden onu ismile çağırdı. Hâdiseyi tekrar tekrar anlattı. Tarzan yine ilk defaki gibi lâkayitti. Bundan son derece de müteessir olan küçük maymun daldan dala atlayarak uzaklaşırken kendi kendine neye Tarzanın cevap vermediğini soruyordu:

Uzaktan siyahilerin merdiven gibi bir şey yaptıklarına bakıyor, fakat Tarzanın zencileri daha fazla çalıştırmak için dövdüğünü de görüyordu. Mamu Tarzanın bu halinden de bir şey anlamadı. Kendi kendine ormanlar hâkimine ne olduğunu soruyordu. Zira Tarzan hiçbir vakit, kendi adamlarına fena muamele etmezdi.

Nihayet bu merdiveni siyahiler yüklenmiş olduğu halde ayrıldılar. Ve yarım saat sonra yine başlarında Tarzan olduğu halde göründüler. Merdivenin içinde çok ağır taşlar vardı. Bu taşları çıkarıp yere yerleştirdiler. Mezar gibi bir şeyler yapıyorlardı. Fakat bunu küçük maymun anlayamazdı. Amma yine müteessisti. Ormanın yolları arasında ağaçtan ağaca kaymağa başladı.

***

Sabahleyin erkenden küçük maymun az uykusunu geçirdiği bir dalın üzerinde uyandı. Etrafına dikkatle bakınca Tarzan tek grupunun sonu da vahanın boynunda kaybolmak üzere bulunuyordu. Mamu gözlerini Opar'a doğru çevirdiği zaman hayret ettiği bir manzara ile karşılaştı. Opar muhariplerinden birçoğu şehirden çıkıyorlardı. Ve süratle küçük maymunun bulunduğu ağacın dibine geldiler. Onların görüşmelerine göre, bunların projelerinin ne olduğunu anladı. Kac ve maiyeti Tarzanı öldürmek üzere takip ediyorlardı.

Küçük maymun, kendi küçük dimağile Tarzanın kendisine cevap vermemesinin derdini unutmuştu. Ormanların hâkimi etrafında dolaşan tehlike onu tekrar canlandırdı. Bir dakika sonra yine daldan dala atlamağa başladı. Fakat bu sefer Opar istikametinde koşuyordu. Böylece daldan dala atlaya atlaya duvarı aştı. Harap şehrin çatıları üzerinden birisinden ötekine atlıyordu.

Büyük mâbedin avlusunda büyük mermer havuzda büyük rahip ve Opar kraliçesi, maiyetindeki bazı kadınlarla beraber yıkanıyorlardı. Suyun üstündeki bir dalın üzerinde sallanan küçük maymun hemen kıraliçenin dikkatini kendi üzerine çekti. O:

— La, La!

Diye bağırdı. Ve hemen şu sözleri ilâve etti:

— Tarzanı öldürmeğe gittiler! Tarzanı öldürmeğe gittiler!

Kraliçe bu ismi işitince dikkat kesildi. Şaşkın şaşkın küçük maymundan sordu:

— Ne diyorsun Mamu, çok zaman oluyor ki Tarzan Opar'a gelmedi. O burada değildir. Kimden bahsediyorsun?

Mamu cevap verdi:

— Ben onu gördüm. Bu gece yanındaki savaşçılarile beraber gördüm. Büyük bir çukurdan taşlar çıkardılar. Ve bir çukur kazdılar.

Ve elile maymun şimali şarkî istikametini gösterdi.

— Onun nereden Tarzan olduğunu biliyorsun?

— Gözlerimle gördüm. Ve pek iyi tanırım ki o Tarzandır.

Opar prensi La, derin derin nefes almağa başladı. O vaktile Tarzanı sevmiş, onunla evlenmek istemişti. Fakat ormanların hâkimi onun aşkını reddetmişti. Bundan sonra Opar kanunu mucibince onun evlenmesi lâzımdı. Böylece istemiye istemiye Kaj ile evlendi. Aylar, yıllar geçmiş, Tarzan Opar'a gelmemişti. Bu yüzden La yavaş yavaş Tarzanın öldüğüne hükmediyordu. Ve onun hâtırası hemen hemen kalbinden silinmek üzereydi.

— Daha var —

93

GÜÇ BİR VAZİFE...

— Emin misiniz Havkins'le bu akşam hücum edecekler?

— Tamamile eminim yarbay. Kiowass-ların görüştüklerini kulaklarımla işittim. Saat sekiz buçukta, akşam güneş batınca hücum edecekler.

Bu cevap üzerine Arkansas'daki Bornes kalesine kumanda eden yarbay Klarke o-dasına çekildi ve sinirli sinirli dolaşıyor, düşünüyor, kendisine bu haberi getiren ve ayakta duran adama daha birçok sualler soruyordu:

Birdenbire bir şeye karar vermiş olacak ki yazıhanesinin başına oturdu, emir erini çağırdı:

— Bana mülâzım Harvey ile, mülâzım Sullivanı çağır!

Dedi. Birkaç dakika sonra, iki mülâ-zım karşısına dikildiler.

Yarbay:

— Teğmenler ,dedi. İşte bizim sadık muhbirimiz Hawkins bize yeni ve mühim bir haber getirdi. Tesadüf onun kulağına Kiowass'ların bir görüşmesini götürmüş! Biliyoruz ki bu kırmızı derili kabile, daha son zamanlara kadar Amerikalılarla dai-ma harp halinde idiler. Şimdi de garp tarafının en mühim mevkii olan Sumari kalesine hücumla onu zaptetmeğe karar vermişler.

«Eğer oradaki kumandan yarbay Kar-ter, bu akşam sekiz buçuktan evvel bu havadisi almazsa birdenbire baskına uğ-rayacaktır. Ve elindeki iki yüz kişilik bir Amerikalı kuvvetle bu binlerce âsiye karşı koyamıyacaktır. Bu sebepten hemen bir adamın gidip bu haberi vermesi lâ-zımdır. Zira ortada iki yüz Amerikalının hayatı vardır.

Teğmen Hàrvey cevap verdi:

— Yarbayım, bu yolu koşabilecek bir hayvan bizde yoktur. Larami ile bura-nın arasında tamam yüz mil vardır. Bunu koşsa koşsa Havkins'in, yine bu kırmızı derililerden zaptettiği Kartal ismindeki atı koşabilir. Bu cins at bana verildiği takdirde ben giderim.

Havkins hemen bağırdı:

— Biliyorsunuz ki, dedi. Kartal benden başkasını bindirmez. Binmek için çok uğ-raştılar fakat muvaffak olamadılar.

Yarbay hayretle sordu:

— O halde ne yapacağız?

— Benim götürmem icap ediyor.

— Fakat siz yorgun değil misiniz?

— Zarar yok.

Yarbayın yazdığı mektubu alınca yola koyuldu. Yarbay arkasından bağırıyordu:

— Yolun açık olsun Havkins.

***

Biraz sonra Havkins, Kartalın sırtında, dört nala uçar gibi gidiyordu. Hayvan, hiçbir atın dayanamıyacağı, tam iki saat dört nalla gitmiş, yoruldum bile deme-mişti.

Nihayet onu dinlendirmek lüzumunu duydu. Çünkü daha tehlikeli dakikalar gelecekti. Hayvanı daima kuvvetli bulun-malıydı.

Bir kayalık yerde, su kenarında hay-vandan indi. Kendisi cebinden çıkardığı bir çöreği yerken, hayvan da otluyordu. Kulağına bir gürültü geldi. Hayvan da başını kaldırmış bir yerlere bakıyordu. Muhakkak bir şey vardı. Hemen atın ya-nına yanaştı.

— Güzel, Kartalım, dedi. Sesini çıkar-ma! Yat!

Hayvan itaat etti. Ve yattı.

Havkins sağa gidip baktı. On kırmızı derili gördü. Sola döndü baktı. O tarafta da kırmızı deriliier vardı:

— Sarıldık!.. dedi.

Hemen hayvanın yanına geldi. Onu kal-dırdı. Eğerini düzeltti. Üzerine atladı:

— Göreyim seni Kartal, dedi.

At yıldırım gibi ileriye atıldı. Gözünden ateşler fışkırıyor. Burun delikleri geniş hava alıyordu. O kadar hızla gitmişti ki yerliler toplanmağa bile vakit bulama-mışlardı.

Ok atıyorlar, bıçak atıyorlar, fakat Havkins, hayvanın gemi ağzında iki ro-volver iki elinde yaklaşanı yere yıkıyordu.

Biraz sonra onlardan o kadar uzaklaş-mıştı ki, atılan oklar bile yetişmiyordu. Biraz daha koşturdu. Vakit tam sekizdi. Şimdi en tehlikeli yerden geçmek icap ediyordu.

Şüphesiz ki kırmızı deriliiler, kalenin ci-varında bulunacaklardı. Düşündüğü gibi de çıktı.

Birdenbire önüne beş on kişi dikildi. Fakat Havkins ayni hareketle, önüne ge-leni yere yıkıyor, hattâ at da yıldırım gi-bi koşuyordu. Etrafına geleni paraladı, ezdi, ve geçti. O kadar uçar gibi gidiyor-du ki yerlilerin attıkları okların hiçbirisi isabet etmemişti.

Kaleden bir mil uzakta bulunuyorlardı. Hayvan birdenbire yavaşladı. Artık iki yüz metre kalmıştı. Zavallı Kartal yere düşüverdi. Havkins koşa koşa gelip ka-lenin kapısını vurdu. Tam zamanında ye-tişmişti. Kale baskından kurtuldu.

Ertesi sabah çölün ortasında sevgili atının ölüsünü bulmuştu ve göz yaşları arasında nallarını çıkardı. Ve bir hâtıra olmak üzere odasının duvarına astı. Şim-di ona ne zaman baksa gözleri yaşarır.

— Bunu bilmeniz lâzım Bayan Fil.. Ar-tık böyle küçük bukleli elbise giymek mo-dası geçti.

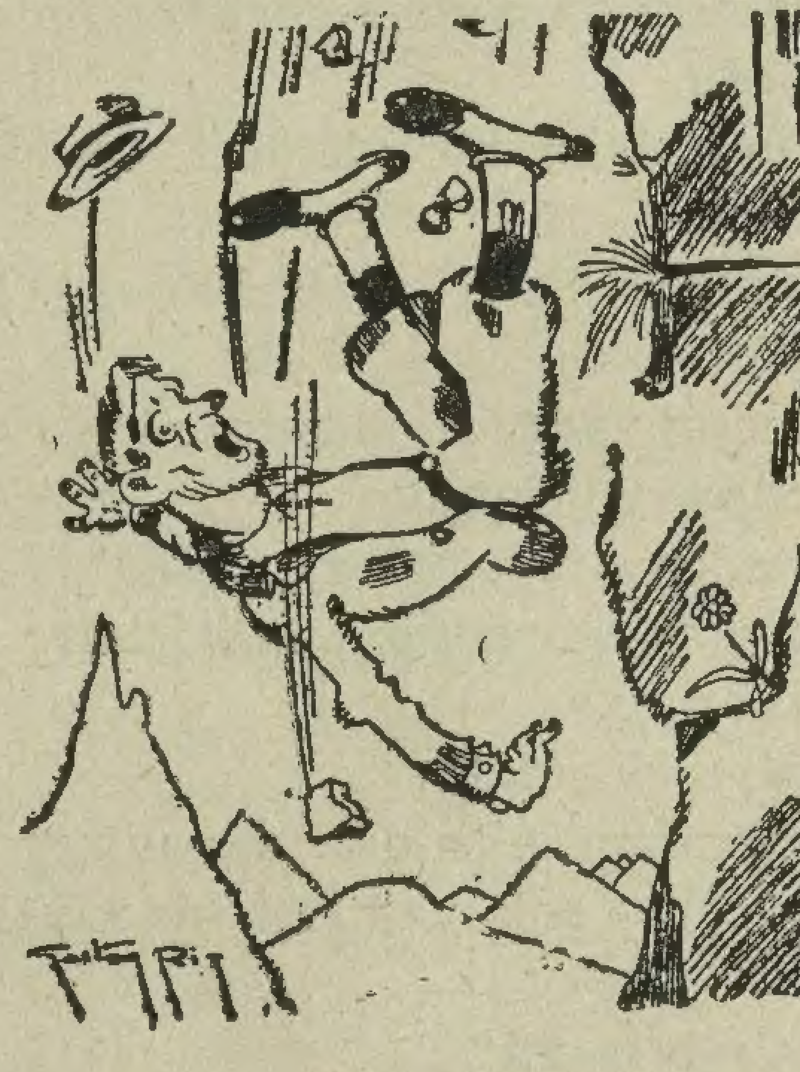

— Evet bana ne kadar doğru söylemiş-ler. Gerçekten burası kemikler kıran rüya-lar ülkesi imiş.

BOĞATUR BATU HAN

Yazan :
Rıza Çavdarlı

— Geçen sayıdan devam —

— O kadar cesur, o kadar güzel bir delikanlı idi ki!.. dedi.

Kurnaz imparator bütün bu hikâyeyi derin bir ilgilikle dinlemişti. Genç Boğatur Batu Han meydanda yoktu! Kızının getirileceği gündenberi meydandan yok olmuştu! Atlı ordusunu kurmağa gitmiş olsa bile, nişanlısının geleceği günü orada bulunması icap etmez miydi?

Herakliyus iyice düşünüyor, Batumdan kızını takip eden süvarinin kim olduğunu düğümünü çözmek istiyordu.

— Bu süvari nasıldı?

Diye sordu. Onun her halini zihninde saklamış olan Evdoksiya, yine tatlı tatlı anlattı:

— Uzun boylu, kavi bilekli, geniş omuzlu, fakat ince belli, beyaz tenli, karakaşlı, kara gözlü...

— Kaç yaşlarında var?

— Yirmi bir, yirmi iki...

Tuhaf şey... Herakliyus, kızı tarif ederken tamamile damadını gözü önünde canlandırıyordu.

— Daha başka bir alâmeti, bir nişanesi?

Diye sordu. Evdoksiya helecan içinde bağırdı:

— Siz onu tanıyor musunuz?

İmparator yutkundu.

— Nereden tanıyacağım, dedi. Fakat belki burada gördüğüm birisidir. Onun için soruyorum.

Evdoksiya düşündü.

— Gerdanının altında, boynunun sol tarafına doğru, çok yakışan bir siyah beni vardı.

— Siyah ben mi?

— Evet!..

Evdoksiya şaşkın şaşkın babasının yüzüne bakıyordu. Artık Herakliyus da bu düğümün bağını çözmüştü. Kendi kendine:

— Hay kurnaz hay.. dedi. Nişanlısına kendisini sevdirmeğe gitmiş!

Ve sonra kızına döndü. O delikanlının nişanlısı olduğunu saklıyarak:

— Hayır, dedi. Böyle birisini tanımıyorum!

Evdoksiya, kendinden geçmiş olduğu halde bülbül gibi ötüyordu..

— Ah baba bilsen ne kadar güzeldi! Günlerce benim şövalyeliğimi yaptığı zaman...

Ötesini söyliyemedi. Fakat imparator mutlaka onu kızının sevip sevmediğini anlamak istiyordu..

— Evet sonra...

— Bilmem ki...

— Sen onu sevdin mi?

— Hayır!.. Fakat... O kadar asîl tavırlı, o kadar güzel bir genç idi ki.. Bir imparator kızı için en lâyık bir koca olabilirdi.

Herakliyus güldü:

— Peki kızım, dedi. Önce Hakanın oğlunu görürsün! Eğer beğenmezsen bunda güçlük yok ya... O delikanlıyı bulur, seni ona veririz.

Evdoksiya çılgın gibi bağırdı:

— Gerçek mi baba?..

— Böyle yaparız. Dileğimiz senin esin ve sevinçli kalmandır..

Evdoksiya büsbütün kendinden geçivermişti:

— Ah neden beni dinlemedi!.. dedi.

Herakliyus dikkatle onun yüzüne bakarak:

— Kim? Diye sordu:

— O!.. Ben ona gel, babamı gör, beni nasıl kurtardığını anlatalım. O zaman babam herhalde beni sana verir! demiştim.

Zavallı Evdoksiya, bilmeden ağzınd[a] baklayı çıkartmış bulunuyordu. İmpara[tor] güldü. Çünkü onun Batu Han olduğ[una] artık tamamile inanıyordu.

— İyi demişsin! Neden istemedi? d[...]

Evdoksiya gözlerini yere dikti:

— Bilmem! Uzaktan sizleri görü[nce] kaçtı, gitti!

— Ne ise.. şimdi bir kerede Haka[nın] oğlunu gör..

Evdoksiya âsi bağırdı:

— İstemem!

— Bir defa gör! Sana dedim a.. iste[mezsen] sen ötekine veririz.

— Görmemin ne önemi var!.. Bir ben kalbimi kaptırdıktan sonra...

— Olmaz mutlaka görmelisin!

— Sevecek değilim ki!..

— O başka... Dedim a... O vakit ö[...] ne, beğendiğine varırsın!

Evdoksiya tekrar mahzun başını eğ[di]

— Onu nereden bulacağız? Kaçtı, g[itti]

— Buluruz!

— Onun kır atı o kadar hızlı gid[er] ki.. kuşlar bile yetişemiyor!

— Kır atı mı?

— Çok güzel bir at!. Binicisi üze[rine] bindiği zaman o kadar güzel şahlan[ır] ki..

İmparator kendi kendine:

— Artık hiç şüphe kalmadı! dedi. K[ur]naz çocuk bizden önce işini becermiş!

Bunun böyle oluşuna Herakliyus da [...] memnundu. Kızını biraz dinlenmek [için] odasına gönderdiği zaman ,derin bir n[efes] aldı.

— Ulu Tanrım sana şükrediyorum! [Kı]zımı sevinç içinde yaşar göreceğim! E[...] raman damadımın yardımile İranı yen[eceğim]! Bizansı kurtaracağım!

***

Akşama doğru, imparator yine kızı[yla] beraber otururken Hakan içeriye gir[di]

— Müjde kızım, dedi. Nişanlın ge[ldi] Haydi gidelim de onu karşılayalım...

Evdoksiya babasının yüzüne baktı, [...] bu bakışlarile:

— Görmeğe lüzum yok!. Sevemiye[ce]ğim!

Demek istiyordu. Fakat babası:

— Pazarlığımızı unuttun mu, dedi. H[ay]di kalk..

Bir tarafında babası, bir tarafında T[...] Hakanı, birçok renkli, billûr takımlar[la] donatılmış, altınlarla işlenmiş, ipekl[erle] süsletilmiş dehlizlerden geçiyorlar, y[er]e serili ipek halıların üzerinden sessiz s[es]siz yürüyorlardı.

Evdoksiyanın kalbi isyan ile atıyord[u]. Hele yanı başında Hakanın güle[...] durmadan kendisini okşamasına o ka[...] kızıyordu ki... Hemen hemen:

— Benden ne istiyorsunuz? Ben si[...] olamam!

Diye bağırıverecekti.

Hakan hikâyeyi oğlundan dinlediği i[çin] bu sürprizin vereceği heyecanı mera[kla] görmek istiyordu. (Devamı S. 11)

Afacan Bilmece Kuponu

95

KAZANANLAR

Dördüncü sayı bilmecenin çözülüşü:

«30 AĞUSTOS» idi.

KAZANANLAR

1 — Firdevs, Tozkoparan Cami sokak No. 23 Beyoğlu İstanbul. Bir bay Amca biblosu. 2 — Hikmet, bakır fabrikası atelyesinde maden: Bir okul ve aie ansiklopedisi. 3 — Nazmi, hâkim Hilmi Arısoy Çubuk - Ankara: Coğrafya okuma kitapları ilk okulda ise daha iki kitap.

Birer Afacan özel sayısı kazanalar

4 — Hayreddin, Akdeniz caddesi No 15 kat 2 Fatih. İstanbul: 5-S. Özer, B. Parmakkapı inhisarlar satış deposu satış memuru H. Özer oğlu. Beyoğlu İstanbul: 6 — Nurhan, Bulgurcu sokak No. 67. Ortaköy. İstanbul: 7 — Behic Tavanlı Cami sokak No. 42 Trabzon. 8 — Kavhan, Sofular mahallesi No. 30 Tarsus. 9 — Cengiz Kurtulus 44 üncü ilk okul sınıf 4 İstanbul. 10 — Sadun, Park caddesi Udku mahallesi No. 163 Manisa. 11 — Ali Kaleağzı mahallesi No. 9 Sinop. 12 — Ayhan Turan mahallesi sokak No. 18. ev No. 30 Nazilli. 13 — Orhan Ankara caddesi No. 275 Pendik, İstanbul. 14 — Dincer Üsküdar Atlamataşı Abbasi çıkmazı No. 15 İstanbul. 15 — Sinasi Mecidiye sair Sabri sokak No. 5 Mecidiyeköy İstanbul. 16 — Albert Lüleci Hendek Hoca Ali sokak Eftat Ap. No. 9-2 Galata İstanbul. 17 — Erdoğan Hastahane caddesi No. 5 Edremit. 18 — Muammer Etyemez Simendifer sokak sahilboyu No. 41 kat 3 İstanbul. 19 — Turan İstasyon caddesi Nayman sokak No. 2-A Eskisehir. 20 — Muhsin Atatürk caddesi No. 11 Elâzığ. 21 — Ömer Hosnudiye mahallesi Beyhan sokak No. 26 Eskisehir. 22 — Tahsin Sivrihisar caddesi Kubilâv sokak No. 23 Eskisehir. 23 — İsmail Cihangir Susam sokak No. 33-3 Beyoğlu İstanbul. 24 — Gürbüz Akarbası caddesi Kır sokak No. 47 Eskisehir. 25 — Jâle İstanbul kız lisesi sınıf 11 de İstanbul.

Birer resim kazananlar

26 — Ali, Moda caddesi Yoğurtçu park yokuşu No. 5 Kadıköy İstanbul. 27 — Yılmaz Aydede caddesi Hatay Ap. No. 8-9 Taksim İstanbul. 28 — Ali bakkal Mehmet Doraoğlu Yenipazar, Aydın. 29 — Cemil Hasanpaşa deresi No. 40 Beşiktas. İstanbul. 30 — Sadık Gazi İlvas mahallesi 3 üncü sokak No. 17 Edremit 31 — M. Karamustafa sokak Marmara han 2 nci kat No. 4 Galata, İstanbul. 32 — Kenan Sait bey mahallesi Ferah sokak No. 41 Samsun. 33 — Kâmran Subaşı Bağdat caddesi No. 100 Samsun. 34 — Bülent Rasim paşa Uzun Hafız sokak No. 40 Kadıköy, İstanbul. 35 — Lebibe belediye elektrik işletme memuru kızı Merzifon. 36 — Toros, Ohannes Ünal elile Amasya. 37 — Halûk, As. Pos. No. 3024 Sa. Al. Ko. Bşk. oğlu Merzifon. 38 — Bülent, Sakızağacı Taşhan caddesi No. 27 Bakırköy - İstanbul. 39 — Muammer Uzunolukta 190 No. dükkânda Mehmet elile Trabzon. 40 — Orhan. Kurtulus Sinemköy Yazıcı Ap. daire 4 İstanbul. 41 — Nüsret Moda caddesi sıtma mücadelesi karşısında Bibinci sokak No. 611 Kadıköy, İstanbul. 42 — İlhan Dumluınar mahallesi Tabuk sokak No. 32 Balıkesir. 43 — Faruk Yeldeğirmeni Düz sokak No. 42 Kadıköy - İstanbul. 44 — Seyfi Hasyunus sokak No. 10 Heybel ada - İstanbul. 45 — Nihat Tarlacık sokak No. 21 Suadiye - İstanbul. 46 — Naim karakul posta kutusu 161 Mersin. 47 — Müveddet sıhhat müdürü kızı Muğla. 48 — Erdoğan Hasat sokak No. 33 Sisli - İstanbul. 49 — Gültekin Sabah sokak No. 12 üst kat Maltepe - Ankara. 50 — Nihat Doğruluk Kitabevi Trabzon.

Batu Han

— 10 uncu sayfadan devam —

Fakat Evdoksiya, zavallı içli kız, kendisine oynanan oyunun farkında bile değildi. Birkaç defa:

— Baba, neden onu görecek misim!

Sözünü tekrar etti. Fakat babası her sorusunda aralarındaki pazarlığı ileriye sürüyordu. Artık salona yaklasmak üzere idiler. Evdoksiya durur gibi oldu. Son defa bir isyanla:

— Baba, beni daima ağlar görmekten zevk mi duyuyorsun? dedi.

Güzel gözleri yine yaşarmıştı.

Hakan Rumca bilmediği halde, kızın neler demek istediğini anlamakta gecikmemişti. Alaylı bir sözle:

— İnsan nişanlısını görürken ağlar mı?. dedi.

Nasıl ağlamazd? Nasıl ağlamazdı? Hakan ile babasının arasında giderken; artık hayatının felâketli, meş'um başlangıcını yaratacak olan, görmediği, fakat sevmediği, sevemiyeceği adamı görecekti!

Yine birdenbire durmak, bir adım atmamak istedi! Çünkü atacağı bir adım, iğrenç adamla onu karşı karşıya bırakacaktı.

Heraklios, işin ne olduğunu bildiği için hemen kolundan tuttu. İlk defa kızına karşı sert, kızgın bir sesle:

— Evdoksiya, dedi. Kendine gel... Çocuk değilsin!

Güzel Evdoksiya şimdi isyan edecekti. Fakat Hakan da gülen yüzile koluna girmiş, salonun açılan kapısına doğru, âdeta onu biraz sürükler gibi çekerek:

— Nişanlın bekliyor!

Demişti. Salon o kadar kalabalıktı ki... Evdoksiyanın yaşla dolu gözleri bir türlü kendisi için bir felâket müjdecisi olacak nişanlısını göremiyordu.

— Daha var —

Bilmece

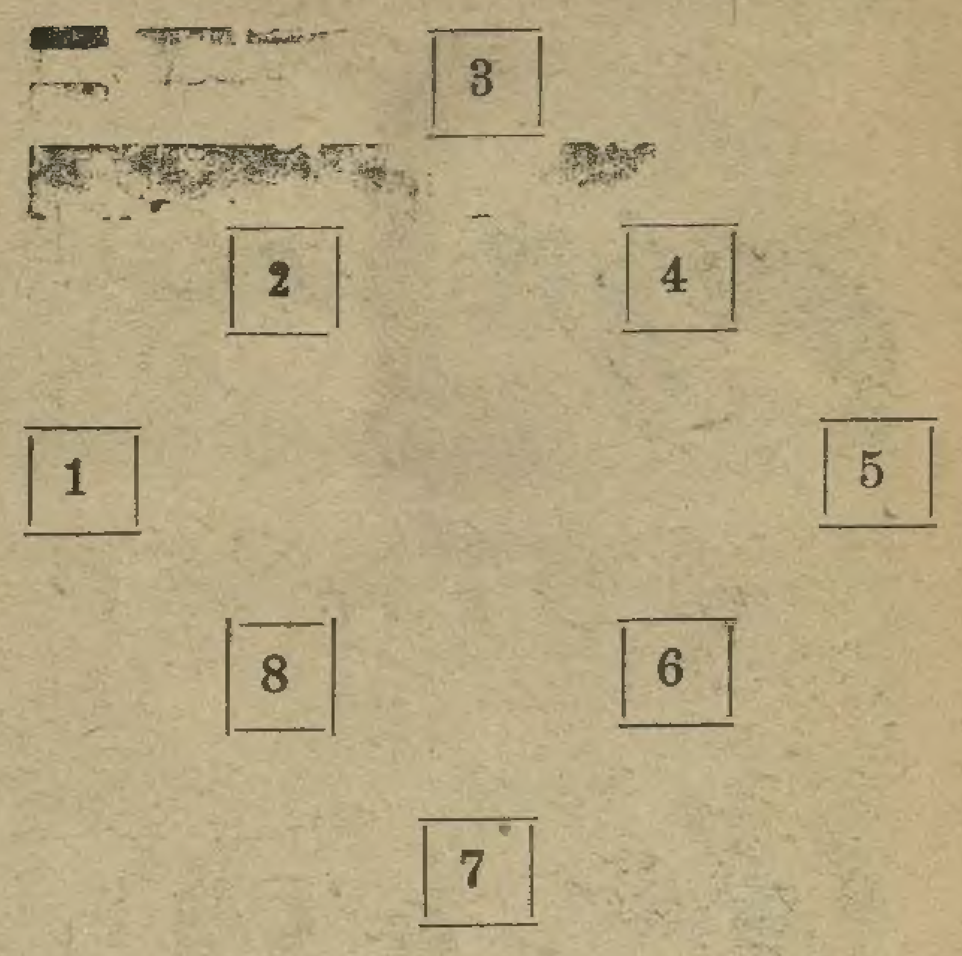

Bu sekiz kutuya şu sekiz heceyi: a, o, lu, nuz, ku, lı, yor, çı öyle koyacaksınız ki aşağıdaki mânalar çıkabilsin:

A — 1 den 8 e kadar bir müjde.

B — 5 ve 6 numaralar Geometride bir isim.

C — 4 numara bir yemiş.

D — 5, 7, 8 no. lar kabul ediyor.

E — 1 ve 2 no. lar sizin için iyi bir emirdir.

DİKKAT:

1 — Bilmeceyi kopye ediniz. Mecmuanız ziyan olmasın Yalnız kuponu çözü ile birlikte yollayınız.

2 — Adres: (Afacan 8 inci sayı bilmece memurluğu - Posta kutusu 617 (İstanbul)

3 — Zarfı kapayınız. Üstüne 60 paralık pul yapıştırınız.

4 — Mühlet bir aydır.

5 — 55 kişiye zengin hediyeler verilecektir.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü:
Ö. Lûtfi TARHAN

MÜESSİSİ:
M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu
Ankara caddesi No. 72
Basıldığı yer: ÜLKÜ MATBAASI

ASLAN PRENS.
ASLAN PRENS BU SURETLE AKIBETINI ÖĞRENMIŞTI.
KIZGIZ BIR HALDE BABASININ YANINA DÖNÜYORDU..
SABAHLEYIN GELDIĞI HALDE MEYDANDA KIMSEYI GÖREMEDI. HEMEN EVE KOŞMIKA BAŞLADI..
BABASININ BÜTÜN ESKI SILÂH ARKADAŞLARI IÇERDE TOPLANMIŞTI. HERKES SUSUYORDU.. BABASI BAŞINI ÖNÜNE IĞMIŞ OTURUYORDU
KIRAL ÇATKIN YÜZÜNÜ KALDIRDI "ÇOK GEÇ KALDIN OĞLUM" DEDI. VE YANDAKI ODAYI IŞARET ETTI.
ASLAN PRENS BU SESSIZ ODADAN IÇERI GIRDI ÇARPAN KALBI SIHIRBAZIN SÖYLEDIĞI FELÂKETLERDEN BIRILE KARŞILAŞACAĞINI BILDIRIYORDU.
ANASININ SOLGUN YÜZÜNE BAKTI. VAKTILE GÜNEŞ GIBI OLAN BU YÜZ..
ŞIMDI BUZ GIBI BIR ODADA EBEDIYEN SÖNMÜŞTÜ.
ASLAN PRENS BABASINA SIHIRBAZIN EVINDE GÖRDÜKLERINI ANLATTI.. BIR PROGRAGRA ÇIZDILER.
ONU TAKIP EDEMSENE KENDISINI ARTIK KENDISINI BEKLIYEN AKIBETE YUVARLANACAKTI..
ANNESINI ÖLDÜREN BU BATAKLIKTA YAŞIYAMAZDI.. BIR SABAH BABASINA "ALLAHA ISMARLADIK" DEDI VE GITTI..
-ARKASI VAR-